

ΜΕΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:

«ΝΙΩΘΩ ΤΥΧΕΡΟΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΥΣΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ ΕΝΤΟΛΗ ΝΑ ΓΙΝΩ ΔΙΚΑΣΤΗΣ!»

Ο ΜΕΝΙΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΔΕΝ ΑΣΧΟΛΗΘΗΚΕ ΜΕ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΡΑΚΗΣ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΣΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ. ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΗΔΗ Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΑΛΑΙΦΩΡΕΙ ΕΠΙ 36 ΧΡΟΝΙΑ... ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΜΑΘΗΤΗΣ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΚΟΜΑ ΑΠΟ ΤΟ "ΦΩΣ", ΜΥΡΙΣΕ ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΣΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΒΟΥΤΗΞΕ ΣΤΑ ERTZIANA ΚΙ ΑΠΟ ΤΟ 1992 ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ MEGA CHANNEL. ΕΚΑΝΕ 3 ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ ΓΥΡΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ, ΦΤΑΝΟΝΤΑΣ ΩΣ ΤΗ ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ, ΜΕ ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΒΙΝΤΕΟ, ΟΛΑ ΜΕ ΕΝΑ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΩΜΑ...

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟ «ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ»
ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΨΥΧΟΓΙΟΣ», ΜΑΣ ΜΙΛΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ-ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΗΣ

ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

- Πώσο εύκολα μπορείτε να τιθασεύετε τις σκέψεις σας, προκεμένου να συγγράψετε ένα λογοτεχνικό βιβλίο;
Μετά από δεκατρία βιβλία, εξακολουθώ να πιστεύω ότι η όλη διαδικασία είναι μαγική, κάτι που μέσα μου φαντάζει σαν τελετουργία. Έρχεται ο σύλληψη μιας σκέψης, μιας ιδέας που φουντώνει στο μυαλό μου, πλάθεται εκείνη την ώρα σαν πλαστελίνη, με κυνηγάει μέρες και νύχτες, μου παίρνει όλη τη σκέψη και την ενέργεια! Ακολουθεί μια μεγάλη έρευνα μηνών σε όλους τους χώρους που κινούνται οι ήρωες, από φυλακές και ψυχιατρεία μέχρι νοσοκομεία, δικαστήρια, ό,τι περιλαμβάνει το βιβλίο, και έπειτα η συγγραφή που είναι ιδιαίτερα απαιτητική, αφού χρειάζεται απόλυτη προσήλωση με ιερή ευλάβεια. Την περίοδο της γραφής, συνήθως νύχτα, τίποτα δεν μπορεί να με αποσπάσει από το σενάριο που επεξεργάζομαι. Μα τίποτα! Έχω αρνηθεί εκδρομές, ταξίδια, γιορτές, υπέροχες καταστάσεις... γιατί η συγγραφή απαιτεί απόλυτη πειθαρχία, αληθινά ευλαβική. Αν δεν δουλέψω καθημερινά το σενάριο, μπορεί να φύγουν λεπτομέρειες βασικές για την εξέλιξή του. Προσήλωση λοιπόν και πειθαρχία, είναι ο δικός μου τρόπος. Εξαιρετικά κοπιαστικός αλλά και εξαιρετικά αποδοτικός.

- Ποιά ήταν η πηγή της έμπνευσής σας για το βιβλίο «Δεκατρία Κεριά Στο Σκοτάδι»;
Πολλά από τα βιβλία μου στηρίζονται σε γεγονότα της καθημερινότητάς μου, κι αυτό συνέβη και στα «Δεκατρία Κεριά Στο Σκοτάδι». Μόλις είχε κυκλοφορήσει το προηγούμενο βιβλίο μου στις εκδόσεις Ψυχογιός, «Το Σημάδι» (μια δυνατά ιστορία με φυλακές), όταν εντελώς ξαφνικά, λίγο πριν την κεντρική παρουσίαση, παρουσιάστηκε ένα πρόβλημα στο μάτι μου. Πίστεψα—όπως και ο φαρμακοποιός— ότι ήταν μια απλή και συνηθισμένη επιπεφυκτίδα, αλλά το... σημάδι ήταν μοιραίο. Μέσα σε δυο μέρες κόλλησε και το άλλο μάτι, και μετά από δύο ημέρες έπιαψα να βλέπω! Μαύρο, σκοτάδι! Οι γιατροί διαπίστωσαν ότι η σοβαρή θλάβη προήλθε από έναν αδενοϊό ο οποίος κατέστρεψε τους κερατοειδείς! Ήμεινα δεκαεπτά μέρες χωρίς όραση, δίχως φως! Εκεί, ανήμπορος για οτιδήποτε, συνειδητοποίησα τον αδυσώπητο κόσμο των τυφλών. Στις ατέλειωτες ώρες του σκοταδιού ήρθε στο μυαλό μου ένα σενάριο που με συγκλόνισε! Όταν, μετά από καιρό, ξεκίνησα να βλέπω, έστω θολά, πολύ θολά, άρχισε η συνηθισμένη διαδικασία της έρευνας. Νοσοκομεία, οφθαλμίστροι, ατέλειωτες συζητήσεις με γιατρούς που περιελάμβαναν ακόμα και... διδασκαλία. Κι ύστερα η επαφή με τη σκληρή πραγματικότητα. Κέντρο Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης

Τυφλών (KEAT) στην Καλλιθέα, παρακολούθηση μαθημάτων σχεδόν καθημερινά – δεξιότητες των τυφλών, γραφή Μπράγι και άλλα πολλά που δεν τα χωράει ο ανθρώπινος νους– Βουτιά σε έναν σκληρό κόσμο που εξέπειπε μαγεία και μεγαλείο ψυχής. Κι ώστερα, συζητήσεις με εκ γενετής τυφλούς και νεοτυφλοθέντες, καθημερινούς ήρωες με δωρεάν μαθήματα ζωής για μένα και όσους κατάφεραν να τα ζήσουν. Έτσι, είχα στα χέρια μου ένα υλικό που «σπαρταρούσε» και που δεν με άφηνε να πουχάσω. Κι όταν τα έχεις ζήσει όλα από κοντά, η συγγραφή γίνεται συναρπαστικό παιχνίδι με διακοπή μόνο για ύπνο. Ήταν μια εμπειρία ζωής που άλλαξε τον τρόπο σκέψης μου, μια από τις μεγαλύτερες εμπειρίες μου σ' αυτό το ταξίδι της συγγραφής.

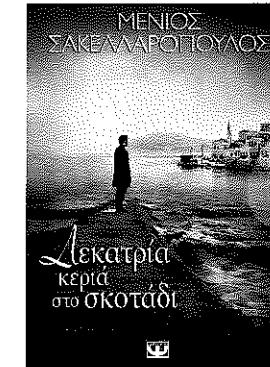
- Στο βιβλίο σας, με αιφορμή τη σύγχρονη πραγματικότητα επικεντρώνεστε στη δύναμη της ψυχής και της ανθρώπινης θέλοσης. Τελικά υπάρχει πάντα ουράνιο τόξο μετά την καταιγίδα;

Η ενασχόλησή μου με αυτό το δύσκολο αντικείμενο με έκανε να καταλάβω απολύτως –έχοντας και το προσωπικό βίωμα– ότι η δύναμη ψυχής αυτών των ανθρώπων είναι σδιανόπτη. Απολύτως σεβαστό κάθε πρόβλημα, αλλά ο ανθρωπός που ζει στο σκοτάδι, σε μια μόνυμη διακοπή ρεύματος, είναι αποκομμένος από τα πάντα και ζει σε ένα διαρκές μαρτύριο. Πώς παλεύεται το σκοτάδι;

Παλεύεται; Αυτοί οι συγκλονιστικοί άνθρωποι αποδεικνύουν πως για! Γνώρισα ανθρώπους που γεννήθηκαν τυφλοί, κάτι που σημαίνει ότι δεν έχουν δει ποτέ το πρόσωπο των γονιών τους, τον ήλιο, το φεγγάρι, τη θάλασσα. Δεν ξέρουν τι σημαίνει χρώμα, πώς είναι το οπιδόποτε πάνω στη γη. Κι όμως τα καταφέρνουν, κι αυτό σημαίνει δύναμη και μεγαλείο ψυχής, μια υπόκλιση στην ανθρώπινη θέλοση που νικάει τα πάντα. Είδα παιδιά στο KEAT να παίζουν τζούντο, να διαβάζουν βιβλία [!] με τη μέθοδο Μπράγι, να προσπαθούν να ζουν φυσιολογικά.

Ήταν μάθημα ζωής, ήταν ένα χαστούκι στα πρόσωπα όλων των ανέμελων που παραπονούνται για έναν απλό πονοκέφαλο.

Μπορεί να μην έχουν χρώμα στη ζωή τους μέσα στο διαρκές μαύρο, αλλά το δικό τους ουράνιο τόξο είναι στην ψυχή τους κι αυτό τους καθιδηγεί. Ξανά υπόκλιση!

Η ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΕ ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ, ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΜΟΥ ΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ. ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ ΛΥΤΡΩΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΚΑΙ ΜΟΥ ΧΑΡΙΣΕ ΔΥΝΑΤΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ... ΚΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ, ΜΕ ΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ...

- Ο ήρωας του βιβλίου σας, χάνει το φως του με αποτέλεσμα η ιστορία να εξελίσσεται γύρω από αυτό. Χρειάστηκε να κάνετε έρευνα ώστε να σκιαγραφήσετε τον ήρωα;

Ακολούθησα τα χνάρια του κεντρικού ήρωα, του Αλέξανδρου, που στα 42 του χρόνια χάνει το φως του από ένα τρομερό αυτοκινητιστικό ατύχημα. Νοσοκομείο KAT, οφθαλμολογικές κλινικές και χειρουργεία, επαφή με οφθαλμιάτρους, Κέντρο Εκπαίδευσης Τυφλών, ήρωες του σκοταδιού. Ήταν μια έρευνα που με συγκλόνισε και με έφερε μπροστά σε έναν κόσμο που κανείς δεν μπορεί να φανταστεί πώς είναι. Και, μέσα από το απόλυτο σκοτάδι τους μου έδειξαν το φως της ψυχής τους λαμπερό όσο ο ήλιος και το φεγγάρι, κι ας μην τα έχουν αντικρίσει ποτέ. Η έρευνα με οδήγησε σε μια συγκλονιστική νέα γυναίκα που έκασε το φως της στα 28 της χρόνια, και τότε, μετά από συζητήσεις μηνών, όλα έγιναν απλά. Ο ήρωας μου φόρεσε τα παπούτσια της Μάρθας κι έτσι τα πάντα ήταν απολύτως ρεαλιστικά.

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ... ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

- Οι δημοσιογράφος, έχετε βιώσει πράγματα και καταστάσεις που δεν είναι εύκολο τα ζήσουν όλοι οι άνθρωποι. Τί σας έχει μείνει χαραγμένο στο νου από την πορεία σας στον χώρο;

Μετά από 37 χρόνια στον μαγικό κόσμο της δημοσιογραφίας – με εφημερίδες, τηλεόραση, ραδιόφωνο, ιστοσελίδες – και πάντα στην πρώτη γραμμή, νιώθω τυχερός που παράκουσα την πατρική εντολή να γίνω δικαστή! Βίωσα συγκλονιστικές καταστάσεις με τα ρεπορτάζ και τις αποστολές, μπήκα σε χώρους που δεν είχα φανταστεί ποτέ. Ήμουν εκεί που γραφόταν η ιστορία, η αθλητική ιστορία, γι' αυτήν που θα μιλάνε πολλοί μετά

από κάμποσα χρόνια... «θεοί» και «ημίθεοι», όπως τους ονομάζουν. Βρέθηκαν δίπλα μου, κάτι που ούτε που μπορούσα να φανταστώ στα νεανικά μου χρόνια. Πόσα να ονειρευτεί ο γιος ενός δημόσιου υπαλλήλου με τρία παιδιά και περιορισμένες οικονομικές δυνατότητες. Εκεί, μπορεί να αντιληφθεί κανείς ότι τα πείσμα και το πάθος και η προσόλωση ανοίγουν λεωφόρους! Η τέχνη του ρεπορτάζ – και η λατρεία στο γράψιμο – με οδήγησε και στη συγγραφή, μετρώντας πια δεκατρία βιβλία. Μις εκ τουτου, δεν μετανιώνω ποτέ γι' αυτό το δρόμο που ακολούθησα, κι ας έγινε κακοτράχαλος έως αδιάβατος τα τελευταία χρόνια, με πιν κρίση να γκρεμίζει σαν οδοιπορωτήρας τα πάντα.

- Για έναν δημοσιογράφο είναι εύκολο να χάσει το χαμόγελό του, όταν έρχεται αντιμέτωπος με γεγονότα που ίσως δεν τα συναντούνται ποτέ στη ζωή του, αν έκανε ένα άλλο επάγγελμα... Σε μια εποχή που οι δημοσιογράφοι δεν χαίρουν ίδιατερης εκτίμησης, πώς μπορεί να υπάρχει ισορροπία:

Το αθλητικό ρεπορτάζ που ακολούθησα με πάθος και αγάπη μου χάρισε αξέχαστες στιγμές. Παγκόσμια Κύπελλα, Τσάμπιονς Λιγκ, Ολυμπιακούς Αγώνες, Πανευρωπαϊκούς, Παγκόσμιους, μια σπάνια και ολόχρυση αλυσίδα. Το χαμόγελο λοιπόν ήταν δεδομένο, και κανόταν μόνο μπροστά σε καταστάσεις βίας, εκεί που το παράλογο συνέτριβε τη λογική. Στους χειρισμούς καταστάσεων, προφανώς έγιναν σοθαρά λάθη από δημοσιογράφους που έκασαν το μέτρο και ως εκ τούτου το δρόμο. Προφανώς υπήρξαν παραφωνίες. Κι αυτά οδήγησαν σε ένα «τσουβάλισμα» των πάντων – χαρακτηριστικό της κοινωνίας μας άλλωστε. Όμως δεν γίνεται κάποιος να φωνάζει καθημερινά ότι... δεν είναι ελέφαντας! Ο καθένας προσπαθεί να κάνει τη δουλειά του και τελικά ο χρόνος – αυτός ο μέγας κριτής – θα δώσει τις απαντήσεις για όλους.

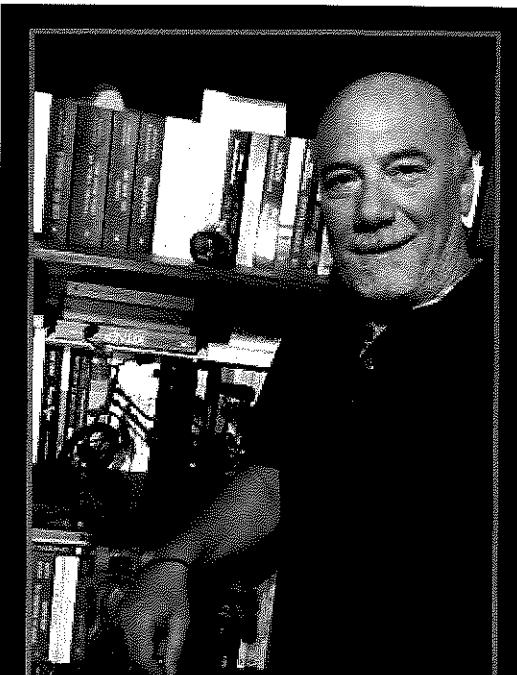
- Τηλεοπτικές άδειες. Ποιά η τοποθέτησή σας και τί κρατάτε σαν ανάμνηση από τον χώρο που εργαστήκατε;

Η ιστορία των τηλεοπτικών άδειών μείνει απλώς μια... πικρή ιστορία. Βεβαίως έπρεπε να μπει τάξη στη τηλεοπτικό τοπίο, αλλά κάποιοι έκασαν το δάσος θλέποντας το δέντρο. Το ξαναλέω. "Ναι" στην τάξη, ποιος λέει όχι; Άλλα και ποιος θα καθορίσει τον αριθμό όσων – με τις όποιες προϋποθέσεις – θέλουν να εκπέμψουν; Στον πλουραλισμό της ενημέρωσης δεν χωράει περιορισμός, αυτόν που επιχειρούν να επιβάλουν οι κρατούντες. Εργάστηκα 25 χρόνια στο Megα – το ένα τέταρτο του αιώνα – και νιώθω περήφανος που ήμουν σ' αυτό το υπερωκεάνιο! Ήταν ένα μαγικό ταξίδι, έστω κι αν στο τέλος πέσαμε όλοι σε... παγόβουνο. Έγιναν λάθη και παραλείψεις το τελευταίο διάστημα. Αυτά όμως δεν μπορούν να διαγράψουν την ίδια τη μαγεία του ταξιδιού. Κι όλες αυτές οι αναμνήσεις δίπλα σε υπέροχους ανθρώπους και εκπληκτικούς επαγγελματίες, παραμένουν ανεξιπλες.

«ΚΟΛΛΗΜΕΝΟΣ» ΜΕ ΤΗ ΜΠΑΛΑ...

- ...Είστε «κολλημένος» με την μπάλα;

Μετο πέρασμα των χρόνων κατάλαβα πολύ καλά ότι η μπάλα είναι το ομορφότερο δευτερεύον πράγμα στη ζωή μας! Δεν μπορεί άμικας να πάζει κυριάρχο ρόλο και να επιτρέπει την ίδια την ζωή. Κρατάμε τα δυνατά συναισθήματα της ζωής αλλά δεν επιτρέπεται να εισβάλουν στον κόσμο μας. Άρα το οποίο κόλλημα πρέπει να έχει όρια, όπως έχει και η διάρκεια του ίδιου του παιχνιδιού.

Κάποια μικρά πράγματα μπορούν να κάνουν τη ζωή μας ομορφότερη. Κι αν βρούμε αυτά που αγαπάμε, αυτομάτως την κάνουμε καλύτερη.

Αρκεί να αγαπήσουμε την ίδια τη ζωή, που είναι σπάνια και μοναδική. Κι αν τη μοιράζουμε με ανθρώπους που εκπιμόνεμε, όλα γίνονται πιο φωτεινά.

Φως λοιπόν – για να φύγει το όποιο σκοτάδι – και καλή διάθεση. Κι αν έχουμε κι ένα βιβλίο που χαρίζει υπέροχα ταξίδια, ακόμα καλύτερα. Και το ονειρεύομαι αυτό τώρα που χειμωνάζει.

Ένα καλό βιβλίο δίπλα στο τζάκι, ίσως με ένα ποτό για την απογείωση της ευχαρίστησης! Κατά τα άλλα, υγεία να ξουμε και να προχωράμε...